

veel heb gegeten en mijn maag begint te rammelen bij de gedachte aan eten. Op de binnenplaats staat een bar met een groot terras. Mona en ik zoeken een tafeltje uit, terwijl Simon onze hotdogs gaat halen. De opdiener komt langs en we bestellen alvast drie drankjes. Wanneer mijn broer terugkomt, is hij niet alleen. Diezelfde bruine ogen van daarjuist kijken mij nu terug aan van dichterbij, van aan onze tafel om precies te zijn.

‘Hey dames, dit is Ben van mijn klas,’ zegt mijn broer. ‘Ben, dit is mijn zus Elly en haar beste vriendin Mona.’

We steken beiden ons hand op en Ben glimlacht naar ons, maar hij houdt zijn ogen enkel op mij gericht. Ik merk dat ik een beetje verlegen word en schrik er zelf van hoe ik reageer op deze jongen. Ben lijkt het gelukkig niet te merken en praat nog wat verder met mijn broer. Ik kan me niet inhouden en stiekem bekijk ik hem deftig, nu hij even niet in mijn richting kijkt. Hij is heel wat groter dan ik en heeft donkerbruin haar dat iets langer valt. Hij heeft echt mooie ogen met daarboven best lange wimpers. Als hij lacht heeft hij, net zoals ik, kuiltjes in zijn wangen. Ik besef dat ik aan het staren ben en kijk weg voordat het iemand opvalt.

‘Drink je er niet even eentje mee met ons?’ hoor ik Simon vragen en dat lijkt mij ook een leuk idee.

‘Graag, maar ik kan helaas niet. Ik moet naar huis om mijn ouders te gaan helpen,’ antwoordt Ben en als ik opkijk, zie ik dat zijn ogen terug op mij gericht zijn.

Ze geven elkaar een hand en Ben richt zich naar ons.

‘Tot ziens, dames,’ zegt hij met een glimlach en nogmaals kijkt hij hierbij enkel in mijn ogen.

Zonder iets te zeggen, lach ik naar hem en hij draait zich om. Ik voel mijn wangen rood worden en schrik op door een stomp tegen mijn arm. Wanneer ik opzij kijk, zie ik Mona naar mij grijnzen.

‘Elly, wat is er met jou?’ vraagt ze en ze barst in lachen uit.
‘Ik denk dat Elly iets heeft gezien wat haar bevalt,’ komt Simon er-tussen en hij begint ook te lachen.
Ik steek mijn tong uit naar hen en lach flauwtjes mee.

Het is avond en ik ben in mijn slaapkamer. Ik kan niet stoppen met denken aan mijn ontmoeting met Ben. Waarom keek hij zo naar mij? Zo’n jongen heeft toch geen interesse in iemand als ik. Ik ken hem niet eens, dus ik mag er gewoon niet te hard aan denken. Ik stoei even met Sammy, maar die oude hond is snel moe. Hij laat zich met een zucht op mijn bed vallen en ik kruip ernaast. Ik leun met mijn rug tegen het hoofdeinde en Sammy legt zijn kop op mijn schoot, zodat ik hem daar kan kriebelen. Mijn telefoon geeft een melding en ik open mijn scherm.

“Ben.06 volgt je nu op Instagram.”

Mijn maag maakt een kleine salto bij het lezen van het onnozele zinnetje dat verschijnt. Ik kan mezelf er niet van weerhouden om op zijn naam te drukken en zijn profiel te bekijken. Er staat helaas niet veel op, naast twee foto’s van hem en wat vrienden. Ik zie geen foto’s van hem en een meisje. Absurd genoeg geeft dat mij een tof gevoel, omdat er al minder kans is dat er een meisje in zijn leven is. Ik blijf nog even kijken naar zijn profiel, maar doe dit niet te lang, alsof iemand mij zou kunnen betrappen. Ik krijg het idee om een mooie foto van mijzelf te posten. God, wat is dat met mij? Ik ken die jongen niet. Toch post ik een foto waarvan ik zelf tevreden ben over hoe ik erop sta.

“Just me #blondshavemorefun” schrijf ik erbij en ik lach mezelf een beetje uit. Post!

Plots hoor ik een enorme knal beneden en ik schrik me rot. Sammy schrikt mee op. Hij staat recht op mijn bed, zijn ogen gericht op de

slaapkamerdeur. Ik zeg tegen hem dat hij terug moet gaan liggen en hier moet blijven. Die brave hond luistert meteen en ik stap uit mijn slaapkamer om te luisteren aan de trap. Geroep en getier galmt door de gang. Dit gebeurt vaker, maar deze keer lijkt het heftiger. Ik wandel stilletjes de trap af. De deur van de hal naar de woonkamer staat deels open en ik zie één van de kastjes in de woonkamer omver liggen. Dat verklaart de knal.

Het geroep komt uit de keuken. Ik hou me stil terwijl ik sta te luisteren. Uit de gesprekken leid ik af dat Simon op de opendeurdag heeft gevochten, waardoor er een andere leerling naar het ziekenhuis is overgebracht. Hij is niet meer welkom in de school en hij wil ook geen nieuwe zoeken. In de plaats daarvan wil hij gewoon werk zoeken. Broertje, toch. Ik maak me echt zorgen om hem.

Mijn vader is niet thuis. Het zijn mijn moeder en Simon die tegen elkaar aan het roepen zijn.

Ik loop wat verder door naar de woonkamer en sta nog een beetje verstomd te luisteren, terwijl Simon van de keuken naar de andere kant van het huis voorbij stormt.

‘Simon...’ zeg ik, maar hij hoort mij niet of negeert het gewoon. Hij begint met zijn blote vuisten op de muren te slaan. Ik kijk weg, omdat ik dat niet kan aanzien, en hoop dat hij gewoon stopt. Wanneer ik toch even terug durf te kijken, zie ik lichtrode vlekken op de muur, waardoor ik weet dat zijn handen ervan bloeden.

Mijn moeder loopt hem achterna en stopt naast mij. Ik voel haar hand op mijn schouder en ze knijpt er stilletjes in. Mijn hand wil die van haar vastnemen, maar komt op mijn eigen schouder terecht. Voor ik het beseft, ligt mijn moeder op de grond. Ze ligt op haar rug en haar ogen draaien helemaal weg. Ik voel paniek opkomen, maar weet dat ik op dit moment diegene ben die moet ingrij-